

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1608

гр. Варна, 18.11.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в закрито заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светлана Тодорова

като разглежда докладваното от Светлана Тодорова Търговско дело № 20233100900127 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по т.д.№ 127 по описа на Окръжен съд Варна за 2023г. е образувано по искова молба от **“ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД ЕИК 000694749**

със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Витоша ул.Околовръстен път №260, чрез пълномощник адв. Д. М. САК, с която срещу Г. Е. Д. с ЕГН ***** и А. И. М. с ЕГН *****, е предявен осъдителен иск за присъждане на парични задължения, произтичащи от договор за кредит, обявен за предсрочно изискуем. С определение № 1293 от 18.09.2023г., на осн.чл.227 от ГПК, като ответници по делото са конституирани наследниците на отв.А. И. М., синовете му О. А. М. с ЕГН ***** и Д. А. М. с ЕГН *****.

Настоява се за присъждане на сторените съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответниците подават писмени отговори, с които оспорват заявената искова претенция.

По допустимостта на претенциите:

Легитимацията на страните съответства на твърденията за наличие облигационни отношения между ищцата Г. Д. и починалия А. И. М., породени от сключен договор за предоставяне на банков кредит, в срока на действие на който е осъществено неизпълнение задължението на кредитополучателите за редовно внасяне на погасителни вноски, при което кредиторът е упражнил правото да обяви задължението по целия кредит за предсрочно изискуемо.

С оглед цената на иска сезиран е родово компетентен съд.

По предварителните въпроси:

Със ЗИД на ГПК, обн. ДВ бр. 100/2019 г., в сила от 24.12.2019 г., е прието допълнение на разпоредбата на чл.113 от ГПК, с което законодателят е предвидил, че

образуваните дела по искове на и срещу потребители се разглеждат като граждански по реда на общия исков процес.

По доказателствените искания:

Съдът преценява, че всички представени от страните документи представляват относими и допустими доказателства и като такива следва да бъдат приети по делото.

С оглед направеното искане, съдът намира за допустимо и относимо към предмета на спора назначаването на съдебно – счетоводна експертиза по поставените от ищеца и от ответника въпроси, както и при уточняването им от съда.

Основателно е искането на ищеца за изискване на цялата преписка по т.д. № 310/2018г. по описа на ВОС, както и искането на ответника за приобщаване на в. т. д. № 385/2019 г. на ВОС.

На страните следва да се укаже и необходимостта от представяне и на списък на разноските, на осн. чл. 80 от ГПК.

По искането за спиране на производството на осн.чл.229, ал.1, т.7 във вр.чл. 631 във вр.чл.633 от ГПК :

Ответниците настояват за спиране на настоящото производство до приключване на дело ***** на СЕС, образувано по отправено преюдициално запитване с определение № 418 от 13.02.2023 г. по в. гр. д. № 20221000502457/2022 г. на Софийски апелативен съд, и на дело ***** на СЕС, образувано по отправено преюдициално запитване с определение № 1364 от 05.04.2023 г. по в. гр. д. № 20223100501215/2022 г. на ОС – Варна, двете по въпросите: 1) Съответства ли на нормативните изисквания, уредени в чл. 3, § 1, т. 1, б. „в“ от Приложението към чл. 3, § 3 на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори, национална правна уредба, позволяваща клауза в договор за банков кредит, съгласно която разрешеният кредит се усвоява по блокирана сметка в чужда валута, но кредитополучателят не може ефективно, реално да се разпорежда с авоара в чужда валута по блокираната сметка, а тази сума служебно се превалутира от банката в националната или резервната валута, вследствие на което, от една страна, би се прехвърлил изцяло в тежест на потребителя валутният риск при съществена, радикална промяна в курсовите разлики, а от друга, кредитната институция би получила за сметка на потребителя неугговорена облага? 2) При положителен отговор на първия въпрос, дали националната юрисдикция може да приеме, че кредитът в действителност е уговорен в националната или резервната валута, в случай че установи, че само привидно кредитът е уговорен и усвоен в чужда валута – чрез заверяване на „блокирана“ валутна сметка на кредитополучателя, вследствие на което банката служебно превалутира тази сума в националната или резервната валута. Твърди се, че първият въпрос е относно съответствието с правото на ЕС на оспорената клауза на чл. 6, ал. 2 от процесния типовия договор за кредит на „Юробанк България“ АД, а вторият е относно последиците от неравноправността на клаузите на чл. 1, чл. 2, ал. 1 и ал. 4, чл. 6, ал. 2, чл. 21, чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от договора за кредит, които съдът следва да изведе, доколкото и двата въпроса са

спорни в настоящото производство (т. 4 – т. 5 и т. 7 тук по-горе) и са от значение за правилното решаване на делото.

Настоява се спиране на настоящото производство и до приключване на дело ***** на СЕС, образувано по отправено преюдициално запитване с определение № 13766/12.04.2023 г. по ч. гр. д. № 20231110112427/2023 г. на Софийски районен съд по въпросите: 1) Допускат ли чл. 6, пар. 1 и чл. 7, пар. 1 от Директива 93/13/ЕИО от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори национална съдебна практика, съгласно която, когато само част от вземането по договор с потребител, евентуално съдържащ неравноправни клаузи, е било предмет на влязло в сила съдебно решение, което формира сила на присъдено нещо, изводът на взелия решението съд, че договорните клаузи обвързват потребителя и не са неравноправни, да обвързват съдилищата, които са сезирани с последващи искания за осъждане на потребителя да плати остатъка от задължението си по отношение на дължимостта на този остатък? 2) Допускат ли чл. 6, пар. 1 и чл. 7, пар. 1 от Директива 93/13/ЕИО при положителен отговор на първия въпрос (че националната съдебна практика е допустима съгласно правото на Съюза), ако съдебното решение, което приема, че не са налице неравноправни клаузи, има мотивация по този въпрос, но изразените мотиви на са достатъчно ясни или обвързани с конкретните клаузи на договора? От какъв критерий следва да се ръководи националният съд във второто производство при преценката си за пълнота на мотивите? Сочи се, че въпросите са от значение за правилното решаване на делото, тъй като в случая се претендира втора част от вземане в хипотеза на две предходни производства, приключили с влезли в сила решения, в които не е преценена за неравноправност оспорена в настоящото производство клауза, която урежда основния предмет на договора за кредит, и без да са изложени ясни или обвързани с конкретните клаузи на договора мотиви, са изведени различни правни последици от неравноправността на едни и същи договорни клаузи.

Позовава се, че съгласно чл. 633 във вр. с чл. 631, ал. 1 ГПК, решението на Съда на ЕС по отправено при условията на чл. 628-630 ГПК преюдициално запитване е задължително за всички съдилища в Р. България. Целта на преюдициалното запитване е да осигури еднообразно тълкуване и прилагане на правото на ЕС на територията на всички държави членки, а разпоредбата на чл. 633 ГПК изисква конкретно при отправено преюдициално запитване от друг български съд всички съдилища в страната да се съобразят с решението на Съда на ЕС по него. За спазването на това законово изискване логично следва, че българският съд, който не е отправил преюдициално запитване до Съда на ЕС, следва да спре разглежданото от него дело до произнасянето на Съда на ЕС по запитването, отправено от друг български съд (така Определение № 50072 от 28.03.2023 г. по т. д. № 1060/2022 г. на ВКС, I ТО; Определение № 50065 от 06.04.2023 г. по т. д. № 849/2022 г. на ВКС, II ТО; Определение № 320 от 03.05.2023 г. по т. д. № 20228002902427/2022 г. на ВКС, I ТО; Определение № 850 от 25.04.2023 г. по гр. д. №3745/2022 г. на ВКС, III ГО и др.).

Отделно се позовава на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК, съгласно която съдът спира производството по делото, когато в същия или в друг съд се разглежда дело, решението по

което ще има значение за правилното решаване на спора, а съгласно т. 7 – в изрично предвидените в закона случаи. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 09.07.2019 г. по тълк. д. № 1/2017 г. на ОСГТК на ВКС, при наличие на основание за спиране по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК (независимо кога са възникнали предпоставките за това – пред първоинстанционния или пред въззивния съд), решението ще е недопустимо и ще подлежи на обезсилване.

Съдът счита, че липсва основание за спиране на настоящото производство поради наличието на сочените дела, водени пред СЕС, тъй като и по двата повдигнати въпроса е налице практика на СЕС и ВКС, която е задължителна за настоящия съд – така Решение по дело С-421/14 на СЕС, Определение № 72 от 11.02.2021 г. по ч. т. д. № 1235/2020 г. на ВКС, I ТО, Решение по дело С-600/19 на СЕС, Решение по съединени дела С-693/19 и С-83/19 на СЕС, Решение по дело С-212/20; Решение по дело С-19/20; Решение по съединени дела С-80/21 – С-82/21; Решение по дело С-6/22; Решение по дело С-705/21 и др.

Съдът намира, че на страните следва да се укаже възможността в **1- седмичен срок от съобщаването** могат да изразят становище по проекто-доклада, както и в съдебното заседание да изложат становище във връзка с доклада по делото, както и възможността да уредят доброволно възникналия помежду им спор, например чрез сключване на спогодба, в който случай половината от внесената държавна такса ще бъде върната на ищеца, на осн. чл. 78, ал. 9 ГПК.

Съдът намира, че настоящето определение следва да се съобщи на страните, на осн. чл.374, ал.2 ГПК.

За събиране на становищата на страните и допуснатите доказателства делото следва да бъде насрочено в открито съдебно заседание, когато да бъде изслушан и устния доклад на съдията.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ иск за осъждане на Г. Е. Д., ЕГН ***, Д. А. М., ЕГН ***** и О. А. М., ЕГН *****, общо за ЧАСТ от дължимите суми по Договор за кредит за покупка на недвижим имот № Н L 41007/14.07.2008г., ведно с Приложение № 1 от 21.07.2008г., Допълнително споразумение от 10.12.2009г., Допълнително споразумение от 28.07.2010г., Допълнително споразумение от 09.02.2011г., Допълнително споразумение от 29.09.2011г., Допълнително споразумение от 16.05.2012г., Допълнително споразумение от 15.12.2012г., Допълнително споразумение от 30.07.2013г., Допълнително споразумение от 31.03.2014г. и Допълнително споразумение от 05.11.2014г., обявен за предсрочно изискуем, както следва:**

1/ Д. А. М., ЕГН ***** и О. А. М., ЕГН ***** в качеството им на наследници - всеки поотделно, по 1/3 от наследствения дълг – главница в размер общо на 138 606,24 швейцарски франка на починалия кредитополучател А. И. М., ЕГН *****, до размера на приетото от тях наследство, или по 46 202.08 швейцарски франка (четиридесет и шест хиляди двеста и два швейцарски франка и осем сантиметра) -

представляващи 1/3 от дължимата главница по договора за кредит за периода от 31.08.2017г. до 20.02.2023г., съгласно извлечение от счетоводните книги на банката към 20.02.2023г., ведно с дължимата законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, които суми да заплатят солидарно с Г. Е. Д., ЕГН *****;

2/ Г. Е. Д., ЕГН *****, в качеството ѝ на кредитополучател за общо претендираната сума в размер на 138 606.24 швейцарски франка (сто тридесет и осем хиляди шестстотин и шест швейцарски франка и двадесет и четири сантима) - представляващи главница по договора за кредит за периода от 31.08.2017г. до 20.02.2023г., съгласно извлечение от счетоводните книги на банката към 20.02.2023г., ведно с дължимата законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ПОСТАНОВЯВА разглеждане на делото по реда на част Втора Общ исков процес.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ответниците за спиране на производството по т.д. № 127/2023г. по описа на ВОС до приключване на дело ***** на СЕС и дело ***** на СЕС.

ОБЯВЯВА на страните следният проект за **УСТЕН ДОКЛАД**:

Твърди се в **исковата молба**, че на 14.07.2008г. между „ЮРОБАНК И ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ“ АД (сегашно „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД) - Кредитодател и Г. Е. Д. и А. И. М., като кредитополучатели/солидарни длъжници е сключен Договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL 41007/14.07.2008г., допълнен и изменен с Приложение № 1 от 21.07.2008г., Допълнително споразумение от 10.12.2009г., Допълнително споразумение от 28.07.2010г., Допълнително споразумение от 09.02.2011г. Д о п љ н и т е л н о споразумение от 29.09.2011г., Допълнително споразумение от 16.05.2012г., Допълнително споразумение от 15.12.2012г., Допълнително споразумение от 30.07.2013г., Допълнително споразумение от 31.03.2014г. и Допълнително споразумение от 05.11.2014г.

Твърди се, че поради неизпълнение на задължението на кредитополучателите за заплащане на задълженията в срок и по размер цялото вземане по договора е обявено за предсрочно изискуемо, съгласно условията на договора и чл. 60, ал.2 от ЗКИ. Образувано е пред ВРС заповедно производство по ч.гр.д. № 14633/2017г. по описа на 26 с-в на Районен съд-гр. Варна, по което са издадени заповед за изпълнение № 8416/13.10.2017г. и изпълнителен лист № 11099/13.11.2017г.

Поради подаване на възражение по чл.414 от ГПК пред ВОС е образувано т.д. № 310/2018г., по което е установено със сила на пресъдено нещо в постановеното Решение № 260061 от 29.07.2022г., че в полза на „Юробанк България“ АД съществува вземане срещу Г. Е. Д. и А. И. М. в размер на 100 412,97 швейцарски франка, представляваща ЧАСТ от дължимата предсрочно изискуема главница по договора, ведно със законната лихва върху сумата от подаване на заявлението-25.09.2017г. до окончателното изплащане на задължението. Съгласно Решение № 260070 от 31.10.2022г., с което е допълнено Решение № 260061 от 29.07.2022г., Окръжен съд - Варна постановява, че съществуващото вземане на банката в размер на 100 412,97 швейцарски франка се изчислява по курс „купува“ на франка към лева към датата на усвояване на кредита на 24.07.2008г., съгласно приложение № 1 към договора за кредит, представляващи част от дължимата предсрочно изискуема главница,

ведно със законната лихва върху сумата от подаване на заявлението на 25.09.2017г. до окончателното изплащане на задължението.

Твърди се, че останалата част от вземането за главница не е погасена от длъжниците, което обуславя правния интерес на банката- ищец от предявяване на настоящия иск. Освен задълженията, произтичащи от посочения договор, длъжникът дължи и законната лихва за забава от момента на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумите

Ответниците депозират **писмени отговори**, в който оспорват изцяло иска.

Ответникът Д. А. М. твърди, че **се е отказал от наследството** на починалия си баща А. М. още преди предявяване на иска срещу него и конституирането му като ответник в производството, като ангажира удостоверение за вписване на отказа на Д. А. М. от наследството на А. И. М., съгласно Определение № 7728/26.06.2023 г. по ч. гр. д. № 20233110107929/2023 г. на РС - Варна, вписано под № 346/2023 г. и настоява за прекратяване на производството, водено срещу него, поради липсата на пасивна процесуална легитимация. Евентуално, оспорва иска на „Юробанк България“ АД за осъждане на Д. А. М. в качеството му на наследник на починалия си баща А. И. М., за 1/3 от твърдения дълг в размер общо на 138 606,24 швейцарски франка, или 46 202,08 швейцарски франка, представляващи 1/3 от част от предсрочно изискуема главницата за периода от 31.08.2017 г. до 20.02.2023 г. по договор за кредит за покупка на недвижим имот № НЛ 41007/14.07.2008 г., приложение и девет допълнителни споразумения към него, като се присъединява изцяло към и навежда от свое име всички твърдения, оспорвания, възражения, правни доводи, доказателствени и други искания, наведени от Г. Е. Д. и О. А. М. в подадения от тях отговор на искова молба с вх. № 15742/23.06.2023 г., в т. ч. възраженията за погасяване по давност на исковото вземане, за неправомерност на договорната клауза на чл. 6, ал. 2 и за нищожност на целия договор за кредит.

Ответниците от Г. Е. Д. и О. А. М. подават писмен отговор с вх. № 15742/23.06.2023 г., който след изричното му конституиране като страна по делото отв. О. М. изцяло поддържа, в т. ч. възражението за погасяване по давност на исковото вземане, за неправомерност на договорната клауза на чл. 6, ал. 2 и за нищожност на целия договор за кредит.

В писмения отговор отв. Г. Д. признава, че пълната предсрочна изискуемост на кредита е настъпила на датата на обявяването □ с връчване на нотариални покани на Г. Д. на 31.08.2017 г. и на А. М. на 22.08.2017 г.

Въвежда възражение за погасяване по давност на предявеното с исковата молба вземане, като се позовава на чл. 114, ал. 1 ЗЗД, и сочи, че давността погасяване на исковото вземане е започнала да тече от 31.08.2017 г. – деня, в който вземането е станало изискуемо, и е изтекла на 31.08.2022 г., а исковата молба по настоящото дело е подадена на 27.02.2023 г., след като вземането вече е било погасено по давност. Соци, че съгласно чл. 116а ЗЗД, когато вземането е предявено частично, давността се спира или прекъсва само за предявената част. Настоява се, че с предявяването и уважаването на предходния частичен иск давността за непредявената с него част от вземането, която е предмет на настоящото производство, не е прекъсната и тази част е погасена по давност.

Въвежда възражение за неравноправност на договорната клауза на чл. 6, ал. 2, изр. първо, на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 146, ал. 1 и чл. 143 ЗЗП и по силата на която погасяването на кредита се извършва във валутата, в която същият е разрешен и усвоен – швейцарски франкове. Като се позовава на практика на СЕС сочи, че клаузата на чл. 6, ал. 2 от договора следва да бъде преценена за неравноправност в настоящото производство, тъй като такава преценка не е направена в предходните производства и двете влезли в сила решения не се ползват със сила на пресъдено нещо за действителността на тази клауза, нито по друг начин са преклудирали възможността на потребителите да я оспорят и правомощието на съда да се произнесе по този въпрос. Конкретно се твърди, че подобна клауза, включена в договор за кредит в чуждестранна валута, по силата на която кредитът трябва да се погасява в същата чуждестранна валута, в която е бил договорен, възлага валутния риск върху потребителя, не е изразена на ясен и разбираем език, не отговаря на изискването за добросъвестност и създава съществено неравновесие между правата и задълженията на страните във вреда на потребителя. Соци се, че механизмът за определ.е на размера на кредита в швейцарски франкове, предвиден в клаузите на чл. 1, чл. 6, ал. 2 и приложение 1 към договора за кредит, не отговаря на изискването за прозрачност, тъй като валутният курс на швейцарския франк, по който е определен размерът на кредита, посочен в приложението, е поставен в зависимост единствено от волята на банката и се определя по търговски курс „купува“ за швейцарския франк към евро на „Юробанк И Еф Джи България“ АД към датата на усвояване на кредита и се посочва в приложение № 1. При неяснота относно факторите, от които зависи приложимият обменен курс, не е спазено изискването в договора за кредит да са изложени прозрачно основанието и механизмът на конвертиране на чуждестранната валута, както и отношението между този механизъм и механизма, предвиден в другите клаузи на договора, така че потребителят да може да предвиди въз основа на ясни и разбираеми критерии произтичащите за него икономически последици. 4.3. Уговореното в чл. 6, ал. 2 задължение на потребителите в швейцарски франкове е в тяхна вреда, тъй като те могат да закупят и прехвърлят швейцарска валута само по нейния актуалния пазарен курс към датата на плащането, който е значително по-висок от курса към датата на сключване на договора. Счита се, че неравноправните клаузи за погасяване на кредита в швейцарски франкове и прехвърляне на валутния риск върху потребителя са нищожни, не го обвързват и съдът е длъжен да не прилага тези клаузи така, че те да нямат задължителна сила за потребителя. Настоява се, че неравноправността на клаузите на чл. 6, ал. 2 във връзка с чл. 1, чл. 2, ал. 1 и ал. 4, чл. 21, чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от договора за кредит лишава от правно основание иска за вземането в швейцарски франкове, уговорено в тези клаузи.

На трето място се въвежда възражение за възражение за нищожност на целия договор за кредит. Конкретно се сочи, че договорът за кредит е недействителен в цялост поради неравноправността на клаузите на чл. 6, ал. 2, по силата на която кредитът трябва да се погасява в същата чуждестранна валута, в която е бил договорен – швейцарски франкове, и свързаните с нея чл. 1, чл. 2, ал. 1 и ал. 4, чл. 21, чл. 23, ал. 1 и ал. 2 относно валутния риск.

Настоява се, че неравноправна клауза за погасяване на кредита в швейцарски франкове и прехвърляне на валутния риск върху потребителя определя основна, характеризираща този договор престация, попада в обхвата на понятието „основен предмет на договора“ по смисъла чл. 4, параграф 2 от Директива 93/13/ЕИО и след премахването ѝ съдът няма правна възможност за запазването на договора. Като се позовава на практика на СЕС се твърди, че съдът не е овластен да допълва или да изменя договор за кредит в чуждестранна валута, като тълкува, преразглежда, изменя, заменя, замества или по друг начин променя съдържанието на неравноправните клаузи за погасяване на кредита в чуждестранната валута, в която е уговорен и възлагане на валутния риск върху потребителя, вместо просто да не приложи тези клаузи и да обяви договора за недействителен. Настоява се, че не е допустимо договорот да бъде обявен за действителен и задължението на потребителя да бъде адаптирано посредством промяна на валутата на договора или посредством определена на максимален размер на обменния курс на тази валута.

На следващо място се възразява срещу размера и стойността на исковото вземане. Настоява се при съобразяване с влязлото в сила решение № 260061/29.07.2022 г. по т. д. № 310/2018 г. на ВОС, допълнено с решение № 260070/31.10.2022 г. по същото дело, в което е прието, че кредитът е дължим в швейцарски франкове, изчислени по курс „купува“ на франка към лева към датата на усвояване на кредита 24.07.2008г., в размер на 1.1828 лева за швейцарски франк, и е платим в лева, да се посочи това в диспозитива на решението. С оглед на това, че вземането е предявено в швейцарски франкове по курс към лева към 22.02.2023 г. в размер 1,98159 лева за швейцарски франк, искът следва да бъде отхвърлен за разликата над левовата равностойност на швейцарските франкове по курс 1,1828 лева за швейцарски франк до предявения размер в левовата равностойност на швейцарски франкове по курс 1,98159 лева за швейцарски франк

ДОКАЗАТЕЛСТВЕНАТА ТЕЖЕСТ в процеса се разпределя съобразно правилото на чл. 154, ал.1 ГПК, като всяка страна в процеса носи тежестта да докаже положителните твърдения за факти, от които извлича благоприятни за себе си правни последици и на които основава исканията и възраженията си.

Съдът намира за **БЕЗСПОРНО И НЕНУЖДАЕЩО СЕ ОТ ДОКАЗВАНЕ** наличието на валидно правоотношение между страните по делото, възникнало въз основа на Договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL 41007/14.07.2008г., ведно с Приложение № 1 от 21.07.2008г., Допълнително споразумение от 10.12.2009г., Допълнително споразумение от 28.07.2010г., Допълнително споразумение от 09.02.2011г., Допълнително споразумение от 29.09.2011г., Допълнително споразумение от 16.05.2012г., Допълнително споразумение от 15.12.2012г., Допълнително споразумение от 30.07.2013г., Допълнително споразумение от 31.03.2014г. и Допълнително споразумение от 05.11.2014г.; наличието на влязло в законна сила решение № 260061/29.07.2022 г. по т. д. № 310/2018 г. на ВОС, допълнено с решение № 260070/31.10.2022 г. по същото дело и на влязло в законна сила влязло в сила решение № 546/17.06.2019 г. по в. т. д. № 385/2019 г. на ВОС.

В тежест на ищеца е да докаже наличието на валидно облигационно отношение между страните, предоставяне на сумата по договора за банков кредит, настъпилата предсрочната изискуемост в т.ч. и редовното уведомяване на длъжника за нея, както и

размерът на претендираните вземания; наличието на пасивна легимация на отв. Д. А. М., предвид твърденията и представените доказателства за отказ от наследството на починалия кредитополучател.

В тежест на ответниците е възложено да докажат погасяване на вземанията по договора за кредит /плащане, давност и др./, възраженията за неравноправност на клаузата по чл.6, ал.2 от договора, както и за нищожност на целия договор на въведените основания.

ДОПУСКА ДО ПРИЕМАНЕ в съдебно заседание на представените от страните писмени доказателства.

ДОПУСКА провеждането на **СЪДЕБНО-СЧЕТОВОДНА ЕКСПЕРТИЗА**, по която вещото лице след запознаване с материалите по делото и проверка в счетоводството на ищеца на всички относими документи, касаещи усвояването и погасяването на кредитните задължения по договора за кредит, ведно с приложения и анекси, както и като се съобрази с решение № 260061/29.07.2022 г. по т. д. № 310/2018 г. на ВОС, допълнено с решение № 260070/31.10.2022 г. по същото дело, платените от ответниците суми в изпълнение на решението да изготви заключение, в което да даде отговор на следните въпроси :

1. Какъв е размера на дължимата главница към 31.08.2017г. съобразно договора и първоначалния погасителен план, при отчитане на извършените плащания в лева и на надвесените суми, дължащите се на курсовите разлики между курса на банката в деня на усвояване на кредита и фиксинга на БНБ в деня на плащане на съответните вноски, съобразно фиксирания лихвен процент. Сумата да се посочи по курс купува на франка към лева към датата на усвояване на кредита.
2. Какъв е размера на дължимата главница при отчитане на присъдената с решение № 260061/29.07.2022 г. по т. д. № 310/2018 г. на ВОС, допълнено с решение № 260070/31.10.2022 г. по същото дело сума за главница. Извършвани ли са плащания от ответниците на присъдената сума; както и какви други плащания са извършвани; кога и в какъв размер; по кои дължими пера на задължението са отнасяни. Сумата да се посочи по курс купува на франка към лева към датата на усвояване на кредита.
3. Колко лева са платили ответниците за погасяване на кредита, като всички суми, платени по кредита съгласно счетоводните книги на банката, се преизчисляват в лева по курс швейцарски франк/лев към датата на всяко плащане, и като се вземат предвид сумите, платени по изп. д. № 20178080400920 на ЧСИ Захари Димитров в изпълнение на решение № 260061/29.07.2022 г. по т. д. № 310/2018 г. на ОС – Варна, допълнено с решение № 260070/31.10.2022 г. по същото дело

ОПРЕДЕЛЯ депозит в размер на 400 лева, вносими от страните както следва : 200 лева от ищеца и 200 лева от ответника в едноседмичен срок от съобщението с представяне на доказателства за това в същия срок.

Вещото лице ще бъде определено след представяне на доказателства за внесен депозит.

ЗАДЪЛЖАВА вещото лице да представи заключението си в срока по чл.199 от ГПК – най- късно една седмица преди датата на съдебно заседание.

УКАЗВА на страните възможността в едноседмичен срок от получаване на съобщенията и в съдебното заседание да изложат становище във връзка с доклада по делото, задачите на ССЧЕ, както и възможността да уредят доброволно възникналия помежду им спор - чрез сключване на спогодба или чрез съдействие на медиатор.

УКАЗВА СТРАНИТЕ за възможността да разрешат спора, чрез медиация, като ползват *Центъра по медиация, разположен на 4 етаж в сградата, в която се помещава Съдебно-изпълнителна служба при Районен съд Варна на адрес: гр. Варна, ул. „Ангел Кънчев“ № 12., тел. 052623362; служител за контакти - Нора Великова.*

НАСРОЧВА открито съдебно заседание по т.д. № 127 по описа за 2023г. за 18.01.2024г. от 14.00 часа, за която дата да се призоват страните.

ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните, ведно със съобщение за насрочено открито заседание, представляващо Приложение № 1 към Наредба № 6 на МП. На ищеца да се връчи препис от отговора на допълнителната искова молба.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____